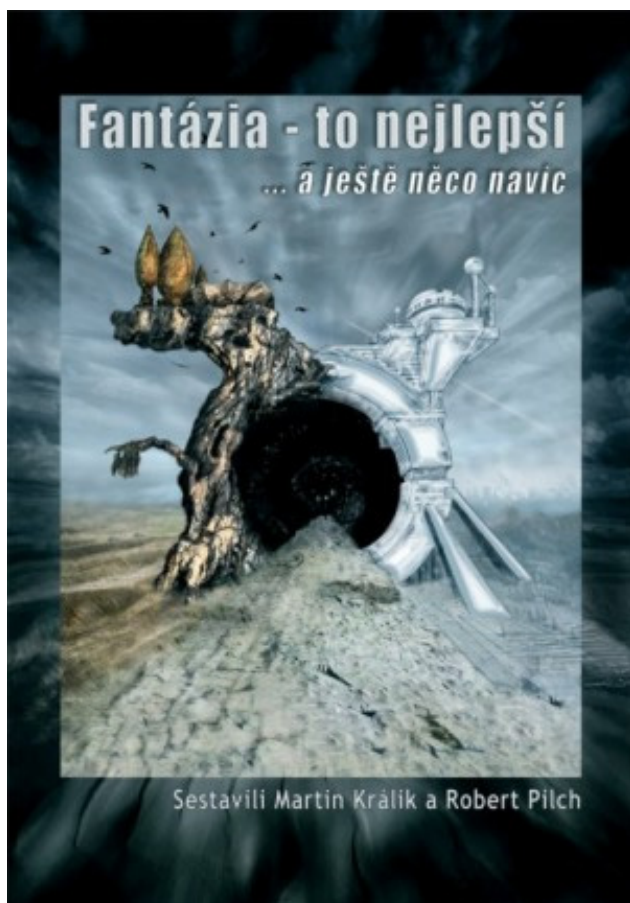

Dušan D. Fabian Tři černé úterky

Překlad Robert Pilch
(Ukázka)

Preludium

I.

Říká se, že období mezi podzimní rovnodenností a zimním slunovratem je nejmagičtější obdobím roku. Hlavně přelom října a listopadu.

V nekonečném cyklu přírody je to jedinečný čas – čas velkého střetu. Uvolňují se pouta, praskají hlídací řetězy a věci, které byly do té doby striktně odděleny, si k sobě pomalu nacházejí cestu. Brána mezi říší smrti a královstvím života je nejprůchodnější a hranice mezi realitou a mystičnem jsou nejužší.

I tvář země se mění. Starý pohanský rok se setkává s novým. Současný svět se potkává s minulým i budoucím a je příznivý věštébám. Příroda umírá a ukládá se ke spánku. Ale naděje zůstává. Semeno – symbol continuity – se odděluje od plodu a padá do země, aby se stalo zárukou věčného znovuzrození. Lidé v tomto období od nepaměti shromažďují úrodu, porážejí dobytek a solí maso na zimu. Protože je čeká zkouška, v níž se stejně dobře můžou setkat se smrtí.

A neplatí to jen pro ně.

Po příjezdu Martina na bílém koni se probouzejí kouzla a temné síly. Také potřebují přežít. Pronikají do našeho světa, čerpají z něj energii a posilují svou moc. Blíží se čas lovu a čas obětí pro usmíření. Přicházejí děsivé čarodějnické dny...

II.

Všechno začalo přesně měsíc po svátku vyřezávaných tykví a dýní. V úterý dvacátého devátého listopadu, večer před Ondřejem...

Už na Kateřinu napadl první sníh a také tu noc hustě sněžilo. Vločky v divokých rojích tancovaly v kuželech světla pouličních lamp a neúnavný košický vítr z nich stavěl závěje po stranách cest. Stál jsem osamělý v tom nečase a potichu onu nádheru pozoroval.

Vracel jsem se právě ze zkušebny, na sobě jen starou koženou bundu, ošoupané rifle a elektrickou kytaru na zádech. Byla mi samozřejmě zima. Zkřehlé ruce se před mrazem zoufale ukrývaly v kapsách a nohy netrpělivě přešlapovaly na nekryté tramvajové zastávce. Ale samotný chlad jsem vnímal jen okrajově. Před očima jsem měl fantastické běsnění žvlů a v hlavě mi zněla hudba.

Toho večera jsme s kapelou složili úžasnou skladbu. Sám jsem donesl nosný motiv. Dvě prolínající se melodie – věta a protivěta – svíjející se společně v pomalém dunivém rytmu jako párek hadů. Jednoduché, přímo tuctové kytarové vyhrávky – vymyslel jsem je, když jsem nemohl usnout po noční – ale geniálně slité v kouzelně znějící celek. Je to úžasný pocit, vytvořit něco, co má jen krok k dokonalosti...

Ze sladkého rozjímání mě vytrhl hřmot kol na kolejnicích. Dveře se otevřely a příjemně vyhřátý vůz mě pozval dovnitř.

V tramvaji, do níž jsem nastoupil, sedělo jen pár lidí. Postavil jsem se jako obvykle úplně dozadu, pohodlně se opřel o madlo před zadním sklem a usmívající se pohled upřel znovu ven do tmy. Za chvíli bych měl být doma. V posteli, s horkým čajem v dlaních.

Snažil jsem se v myšlenkách navázat na ztracenou nit, ale něco mě rušilo. Nádherná melodie doplňující fantastické obrazy mi unikala, nedala se zachytit.

Povzdechl jsem si, ohlédl se po sedačkách a nedaleko před sebou jsem si všiml chlapa, který se neustále vrtěl na místě a hlasitě si něco brumlal. Slovům jsem nerozuměl, ale sršel z nich ryzí hněv. Sem tam jsem zachytil nadávku, občas výhrůžku adresovanou někomu nepřítomnému. Chlapík vypadal, že má lehce upito a právě svému okolí vytruboval podrobnosti o tom, co ho duševně rozhodilo. Lidé ho však ignorovali. Jednoznačně byl dost mimo a tak trochu z něj šel strach.

Pozoroval jsem ho ze zadu a napínal sluch, abych zachytil co nejvíc. Po chvíli mi začal připadat směšný. Idiot, co otravuje ostatní svými problémy. Primitiv, který si myslí, že se celý svět točí jen okolo něj. Hodný pohrdání...

Najednou se otočil, jako by zaslechl mé myšlenky. Uvědomil jsem si, že mám ve tváři úšklebek a nestihl jsem ho ukřýt.

„Máš problém?“ zavrčel.

Grimasa zmizela a já jsem klidně otočil hlavu zpátky k oknu a tvářil se, že netuším, že ta provokativní otázka patřila mně.

„Ty, v těch brýlích! Máš problém?“

Snažil jsem se vypadat jako někdo, kdo o něčem už dlouho přemýšlel a vůbec si při tom nevšímal, co se kolem něj do této chvíle dělo. Pořád jsem mlčel.

Chlap vstal. Mohl mít dobrých metr devadesát. Široká ramena, ploché břicho. Skříň, jak podobným typům s klukama říkáme. Na sobě měl bomber s nášivkou »V nouzi poznáš přítele« a ve žlutém světle neonu se mu leskla holá lebka, pokrytá změtí krátkých jizev.

Sevřel se mi žaludek.

Přiskočil ke mně, popadl mě za límec a svůj až nepřírozně protáhlý obličej přiblížil těsně k mému.

„Na něco jsem se ptal!“

Připomínal mi psa – dlouhý nos, výrazný předkus spodní čelisti, týdenní strniště. Z úst mu páchlo a jeho pohled skrýval jiskru šílenství. Zběsile se mi rozbušilo srdce.

„Nemám...“

„Co, kurva, nemáš?“

„Nemám problém...“ zašeptal jsem se staženým hrdlem.

Chlap vycenil zuby a zavrčel. Vzápětí jsem dostal facku.

„Čemu ses smál?“

„Nes... nesmál jsem se...“

Další facka. Lidé se začali otáčet a mumlat, ale zatím nikdo nevstal.

Nebránil jsem se. Ani ruce jsem nezvedl, já hlupák. Jenom jsem chtěl, aby mi dal pokoj. Báł jsem se, že ho i tím nejmenším odporem ještě víc vyprovokuju. Myslel jsem... věřil jsem, že ztratí zájem o oběť, která nebojuje.

„Podívejte se, já... je mi...“

Rána pod pás. Tramvaj právě zastavila. Ukrutnou bolestí, ale hlavně kvůli ztrátě rovnováhy jsem se zlomil do předklonu, klesl na kolena a pustil kytaru. Chlap mnou hned na to smýkl ke dveřím a vykopl mě z tramvaje ven.

Dopadl jsem zády na schody a vyrazil si dech. Vzpamatoval jsem se až na zasněženém dláždění zastávky. Psí hlava pomalu sestupoval po schodech a s bručením si natahoval rukavice.

„Ty zkurvysyne! Hned jsem tě poznal. Víš, odkud právě jedu? Z lochu! A víš, kdo mě tam dostal? Náhoda jako svině. Tvůj zasraný brácha. Fízl bonzácký!“

Další kopanec do boku.

„Vyřídíš mu pozdrav, jo? Řekneš mu, že jsem venku a že se má na co těšit! Jasně?!“

„Přestaňte. To je omyl... Já...“

Boxer do zubů.

„Je to jasné?!“

„Jasně...“ do očí se mi tlačily slzy. Zakryl jsem si obličej dlaněmi.

Zaslechl jsem řidiče tramvaje. Vystoupil a díval se, co se venku děje. Chlap se k němu otočil, narovnal se a odplivl si. Řidič chvíli váhal, ale pak se najednou zase otočil, zavřel dveře a rozjel se pryč. Zpoza oken ozdobených námrazou se na mě ještě pár vteřin němě dívalo několik párů očí. Ani teď nikdo nevstal, nikdo nic neudělal.

Kytara, klíče, doklady... proběhlo mi hlavou.

„Stůjte...“

„Drž hubu!“ okřikl mě psí hlava a zdůraznil to dalším kopancem. Schoulil jsem se do klubička a převalil se ve sněhu. Chlap se jenom zasmál, bleskově ke mně zase přiskočil a zafixoval si mě nohou.

„Vyřídíš pozdrav, parchante, jasně?“

Měl jsem pláč na krajíčku. Chlap si s řehotem pomalu rozepínal kalhoty se zřejmým úmyslem vymočit se mi do obličeje. To už jsem nevydržel. Několikrát jsem naslepo vykopl a zbavil se těžkého bagančete, které mě tisklo k zemi. Zase jsem se dvakrát převalil, dostal se postupně na kolena, vzápětí na nohy a upaloval jsem pryč jako o život.

Prokletý šílenec! Ani mi nedal šanci říct, že žádného bratra nemám...

© Fantázia – to nejlepší, Wales, 2007